

## Καταγραφή Έτους Λεωνίδας Μαρσιανός

I.

Χρέος μου ήταν ο εξευτελισμός της νύχτας  
Ξεχνώντας ό, τι κύρος φέρει  
Οπλίστηκα με την πιο φτωχή γλώσσα  
(η έκβαση αναμενόμενη)  
Ξένοι είναι οι απόντες  
Και φίλοι οι παρόντες  
Οι αναμνηστικές, οι ποδοσφαιρικές, οι θολές, οι καλλιτεχνικές, οι ερωτικές  
Φωτογραφίες  
Ανέξοδες έως αλυσιτελείς  
Τι έπρεπε να ξεφτιλίσω;  
Ξέχασα τη μέρα, τους μήνες και τα χρόνια  
Το Έτος που καταγράφω - είναι κάτι το περίπου

II.

Υπονοήθηκε πως θέατρο επιχειρήσεων εξαρχής καταδικασμένο οδηγεί μόνο  
στη σύγχυση, και αντίστοιχα, τα αποτελέσματα της καταγραφής να 'ναι απλώς  
αδιάφορα – σαν αφήγηση καλοκαιριού, όπου η θολή πλήξη δυο εβδομάδων  
συντηρεί τα πράγματα στη θέση τους.

Μόνος τρόπος σωτηρίας η είσοδος του όρου «τόπος του δράματος» στον  
παγωμένο χρόνο, που μολονότι κρυσταλλωμένος σε χώρο, δεν συμβαίνει  
τίποτα. Καθίσταται, επομένως, γνώσιμο, αφού όχι κατανοητό, ότι τόπος ίσον  
Αθήνα.

III.

Καμία ένδοξη ζωή και ύπαρξη το σωτήριο Έτος το περί ου ο λόγος το επίδικο.  
Όχι ανήρ ούτε περίοδος, ούτε ιστορία Αρχιτεκτονικής ή της Νεότερης Ελλάδας  
άγγιξε το καταγραφέν.

Λείπει ακόμα κι η αιτία του· ίσταται σκέτο

Ζητώ βοήθεια απ' τη γειτονιά, ρωτάω αυτά που πρέπει· είμαι καλός.  
Τηρώ το πρωτόκολλο, τρώω φρούτα, πίνω γάλα, φοβάμαι τις συνέπειες.  
Παρίσταμαι, ντυμένος.  
Ανάβω μπικ όχι σπίρτα Θεέ μου.  
Κρατάω τιμόνι, όχι ταύρου κέρατα Θεέ μου·  
Κλέβω χρόνο, όχι παράτυπα – όλοι κάνουν έτσι  
Αβέλτερος ζευγαρώνω  
Όλοι είναι έτσι

Θυμάμαι τα περισσότερα  
Γνωρίζω, γι' αυτό μιλάω  
Ακούσια μαρτυρώ  
Εσκεμμένα καταγράφω αυτό το Έτος